

Pohod mrličev na morskem dnu Nerazpadla človeška trupla na dnu odeskega pristanišča

O morskim vodah v velikem pristanišču v Odesi ob severni obali Crnega morja so potapljači trdili, da so proklete, češ, ljudje v njih umirajo, mrtvi pa čivajo. Zato si je marsikateri potapljač prinesel na suho steklenico vode kot kakšen poseben eliksir. Potapljači so govorili, da se na morskem dnu v odeskem pristanišču spreha smrt. Kdor jo opazi, ji več ne uide. Sklicevali so se na to, da se je pri raznih prilikah tam ponesrečilo že nesheto potapljačev, ne da bi mogli ugotoviti vzrok smrti. In v resnici je umrlo nenadne smrti nekaj potapljačev in zdravniki niso mogli ugotoviti pravega vzroka njihove smrti.

Pred nekaj leti se je zasedel v Odesi torpedni rušilec, ko so pa hoteli odpluti in dvigniti sidro, so opazili, da se je zataknilo v morskno dno tako, da ga niso mogli več izvleči. Končno se je veriga odtrgala in sidro je ostalo v morskem blatu. Globina v odeskem luki ni posebno velika in ker sidro vojne ladje ni poceni, so poslali na morskno dno potapljača, da bi sidro dvignili. Potapljač je sidro lahko našel, a ga ni mogel oprostiti. Delo je bilo zelo naporno, ker je blato zelo žilavo zaradi dotoka raznih kemikalij in ostankov, ki se stekajo z odpadnimi vodami iz tovarn kositra v Odesi. V dolgih letih se je nabralo na mor-

skem dnu precej teh odpadkov. Končno je potapljač sidro že skoraj oprostil in se je zavrnil, ker ga je začel boleti križ. Oglel se je okrog sebe v prosojnem mraku zelene vode in nenadno je začel prestrašen dati signal, da bi ga izvlekli. Potegnili so ga na ladjo onesvečenega. Osvetlil se je šele čez nekaj ur ob skrbni zdravniški negli. Zelo so bili radovedni, zakaj mu je postalo nenadno slabo. Odgovorili je, da je zagledal na morskem dnu korakajoče mrliče. Nikdar nisem tega verjel, je dejal, ko so tovariši pripovedovali o maršu smrti na morskem dnu. Sedaj pa sem ga videl sam. Kri se mi je zledenela od groze. Vravnal sem se, da bi se nekoliko odpelil in ogledal sem se okrog sebe ter opazil, da se za mojim hrbtom nekaj godi. Ko sem napel oči, da bi bolje videl, sem v bližini zagledal, da koraka proti meni skupina mrličev. Nekateri so bili oblečeni v navadne civilne obleke, drugi pa so nosili zelo čudne peštre uniforme. Mahali so okrog sebe z rokami in gibali z nogami, kakor da korakajo po ritmu neke pesmi, ki so jo morala peli. Moral sem se rešiti čim prej.

O tej pustolovski zgodbi je čul tudi filmski operater morskih globin kapitan John Craig. V strahove ni mnogo veroval, zdelo pa se mu je, da mora vendar biti nekaj

resničnega, kar je povedal potapljač. Sklenil je, da skrivnost pojasni. Skrbno je zbral vse podatke pri potapljačih, preden se je spustil na morskno dno. Dolgo ni mogel najti ničesar drugega, kakor le navadne naplavine, ki se nabirajo v veliki količini na dnu vsakega velikega pristanišča, končno so pa njegova raziskovanja vendarle rodila uspeh. Nekega dne je tudi on srečal mrliče v pohodu, toda namesto da bi pobegnili, kakor dotlej vsi drugi potapljači, se je približal čudnemu sprevidu. Prizor je bil v resnici grozen. Točno tako kakor je pripovedoval potapljač s torpednega rušilca, so bili nekateri mrliči oblečeni v navadne obleke, drugi pa v pisane uniforme. Vsi so se gibali in mahali z rokami ter prestavljali noge kakor v ritmu koraknice. V popolni tišini na morskem dnu je bil prizor še bolj grozen. Kapitan Craig je moral zbrati ves pogum, da se je povsem približal čudnim postavam. Najprej je ugotovil, da se trupla gibljejo na enem in istem setu ter se ne pomikajo naprej. Videz pohoda je budilo gibanje rok in nog in k temu je mnogo pripomogel tudi strah. Ko je pregledal obleke trupel, je ugotovil,

da gre za trupla, ki so bila vržena v morje med rusko revolucijo. Obsojencem so pustili na nogah okove kakor so jih imeli v ječah. Uteži okov so se pogrezli v blato, trupla pa so se dvignila, ker so se v njih razvili plini. Gibali so jih slabi morskimi tokovi. Skrivnost so še končno nekoliko pojasnili zdravniki. Trupla so ostala skoraj nespremenjena mnogo let pod vodo zaradi vpliva kemičnih odpadkov tovarn, nakopičenih na morskem dnu, potapljači pa, ki so videli ta strašen pohod smrti, so umirali verjetno zaradi tega, ker je živčni pretres vplival še tem bolj škodljivo na organizem, ko je kri vsebovala večje količine dušika in je bil ves organizem oslavljen zaradi težkega dela pod visokim pritiskom na morskem dnu. Tako je bila povsem enostavno pojasnjena skrivnost morske vode v odeskem pristanišču.

Iz Gornje Radgone

Tlakovanje ceste skozi obmejno Gornjo Radgono silno počasi napreduje. Zato se ne more pričakovati, da bi bila vsa dela do avgusta, kakor je bilo določeno, kon-

čana ter cesta oddana v promet. Dolžnost trdke Slograd, ki je prevzela vsa ta cestna dela, bi bila, da pravočasno preskrbi ves potreben material, zlasti ker so delovne moči na razpolago, saj letos ni odšlo toliko delavcev na sezonsko delo v tujino kakor prejšnja leta. Zaradi zatvortive glavne prometne ceste je usmerjen ves promet začasnimi okoliščinami v ozko Sedarsko ulico, v kateri je srečanje dveh tovornih avtomobilov sploh nemogoče. Ker pa druge ceste ni na razpolago, je nujno potrebno, da se tlakovanje ceste čim prej konča ter redni promet skozi trg čim prej vzpostavi. Tudi bi bilo nujno potrebno, da omenjena trdka zaradi boljše varnosti nočnega prometa kanalizacijske jaskše zavaruje v boljši meri, pri villi dr. Cremošnika na Spodnjem gristi pa namesti opozorilo, da je promet usmerjen skozi Sedarsko ulico. S tem bi se prihranilo nepotrebnega razburjenja voznikom, ki prihajajo od te strani.

**Postani in ostani član
Vodnikove družbe!**

Katera hoče izgledati MLADA?

Presenetljiva
iznajdba
ODPRAVLJA GUBE

Napravite tale POIZKUS

Nov, dragocen ekstrakt kožnih celic — prav kakor vitalni elementi v koži zdravega, mladega dekleta. Iznašel ga je znameniti zdravnik, profesor medicine. Ta dragoceni ekstrakt imenovan "Biocel", je vsebovan zdej v rožnatih hrani za kožo Tokalon. Uporabljajte jo preko noči. Medtem ko spite, vam koža sleherno sekundo absorbira te vitalne elemente Vsako jutro, ko se prebudite, je Vaša koža jasnejša, glajša, bolj sveža — mlajša.

Cez dan uporabljajte Kremo Tokalon (belo ne mastno). Ta krema vsebuje dragocene sestavine, ki krepijo in nateirajo kožo in izpodirajo globoko v kožne pore. Tam razkrajajo globoko zajejeni prah in nečistočo. Za jedalci izginejo razširjene pore se stiskajo. Koža postane bela, jasna in mehka kakor satin. S to enostavno nego lahko vsaka žena doseže da je videti mnogo let mlajša. Imejte tudi Vi divno kožo in polt s kakršno bi se lahko pohvalila vsako mlado dekle. S hranam za kožo Tokalon so uspešni rezultati: zamenjati sicer se vam vrne denar.

Vsem sorodnikom, prijateljem in znancem javljamo tužno vest, da nas je za vedno zapustila naša ljubljena sestra, teta, nečakinja itd.

Marija Pritekelj

Ki je dne 2. julija ob 1/2 20. uri po težki bolezni, previdena s tolažili sv. vere, v Gospodu zaspala.

Pogreb drage pokojnice bo v četrtek 4. julija ob 1/2 15. uri iz mrliške veže Zavetišča sv. Jožefa, Vidovdanska cesta 9, na pokopališče k Sv. Križu.

V LJUBLJANI, dne 3. julija 1940.

Zalujoča brata BLAŽ in KARL PRITEKELJ
in ostalo sorodstvo

Krinka ljubezni

Roma

— Mar sem ga mogla zapustiti, ne da bi zakrivila mnogo težji zločin, kakor je bilo moje izdajstvo? Mar sem mogla zadati tak udarec bitju, ki je hotelo umreti zavoljo mene in ki mu je moj greh vzel vid? Mar sem mogla ponoviti slepecu odkritje, ki ga je bilo strlo, ko je imel še zdrave oči? ... Ostala sem grofica de Ferneuse in sin moj, ki se je rodil kmalu po tem, je podedoval to ime. Prekinila sem stike z markizom de Valcorom, sporočila sem mu, naj pozabi, kar je bilo med nama, in naj se me ne izogiblje, dokler bo še živel v njem spomin name.

— Njegova poslušnost vas je morala pomiriti, hči moja. In če se je še pozneje oglašal v vas dvom glede njegove osebe, kaj zato? Saj niste imeli pravice odkrivati zastonj teme v imenu preteklosti, ki naj bi bila pozabljena.

— V imenu preteklosti, oče moj? Strinjam se z vami. Vi pa počete računati s tem, kako strašno trenutke je moglo preživljati srce žene, v katerem

se ni bilo nič izpremenilo. No torej... vedite tudi to, čeprav bi mi potem ne dali odvze... srce, v katerem se ni nič izpremenilo, to je bila moja kazen in nimam niti pravice pritoževati se. Saj sploh ni več šlo za preteklost. Pred menoj je vstajala sedanjost, nič manj strašna od preteklosti. Skoraj v istem času, ko sem prišla po potrpežljivem opozovanju, spretnem približevanju in nastavljanju pasti do prepričanja, da je markiz de Valcor drzen slepar, sem si preskrbela še drugo prepričanje o tem.

— Kakšno?

— Moj sin, moj Herve je ljubil njegovo hčer Micheline.

— Križ božji! — je vzkliznil menih.

— On in ona sta bila še otroka, toda mar čustvo, ki je bilo v meni močnejše od življenja in smrti ni izviralo iz starosti, v kateri je bil spočet moj sin? Tisočera znamenja, ko sem odprla oči — znamenja, ki ne morejo premotiti matere — so mi dokazala, da se je zdramilo v tem srcu, tako podobnem mojemu srcu, nežno čustvo, s katerim je zvezana edina možnost sreče vsega našega življenja.

— A potem? ... je vprašal menih radovedno.

— A potem, česar sem se bila prestrašila, me je zdaj pomirilo. Prepričanje, ki me je prevzemalo dan za dnem s prizadevanjem, katerega vam moram komaj označiti, ki je doseglo v moji preplaheni in razrvani duši prepričanje, da je Renaud de Valcor mož... drugi, — me je rešilo pred mislijo, — pred strašno mislijo, da se je moje dete zaljubilo v lastno sestro. Končno je pa postal tudi sam ta pojav med-

sebojne ljubezni, ki se je naivno razvijala, v mojih očeh najdragocenejši kamen preizkušnje, ki je potrdil moje prepričanje. Markiz de Valcor je opazil to prav tako kakor jaz. Napočil je dan obzirnih namigavanj. On sam, čuje, oče moj, Renaud sam — ali pa vsaj tisti, ki je nosil njegovo ime, je spregovoril z menoj o možnosti, da bi se najina otroka vzela. Ali morete dopustiti, tudi če se ne ozirate na iluzije, v katerih sem ga videla v svoji mladosti, da bi mogel pošten in značen mož, kateremu sem posvetila vso svojo dušo, hladnokrvno in brez posebnega interesa, brez slabega namena za obojevanje hčer premisljati na najpoddlejše krvoskrustvo?

— Je-li to mogoče? — je vzkliznil oče Eudoxios ves zbezan.

— V kakšen vrtnec medsebojno nasprotujočih si misli me potiskate, gospa grofica! Doslej sem vas poslušal samo z veliko obzirnostjo in nezaupanjem, srce ženske, ki ljubi, ne more za nič jamčiti. Prividi so vsega prevzeli, a moje prepričanje je bilo tako trdno! Toda pred kakšno razburljivo zagonetko me postavljate?... Kaj, tako je resničnost? Markiz de Valcor ve, da je oče vsega sina, in ponuja mu svojo hčer!...

— Ali pa ni markiz de Valcor? — je pripomnila grofica.

— Ali pa ni markiz de Valcor, — je ponovil menih.

— Ali pa drži tretja verzija, — je nadaljevala grofica, — in njegova verzija je pravilna. Sva šele na začetku tajne.

— Kaj mi hočete sporočiti še kaj drugega, — je vprašal oče Eudoxios.

— Vse vam hočem povedati. Danes po omamljenosti let, ko nadomestuje sedanjo osebnost v meni počasi izginjajoče spomine in po nepričakovanih izjavah, ki sem jih slišala nedavno iz teh ust, niti sama več ne vem, v katerem trenutku se mi je odkrila resnica, ne vem več niti sama, čemu bi verjela.

— Bože moj!

— Ali razumete zdaj, da ni to osveta in da ni to proces, ki sta me tako globoko zadela, da ni to tisto, kar mi polaga zdaj na usta te besede?

— Pozabite na mojo drzno sodbo, gospa grofica. O vaši iskrenosti ni dvoma, vendar si pa ne morem misliti, da bi mogel človek zakriviti tako drzno, tako neverjetno sleparijo, o, ne morem si misliti, da bi si bil kdo osvojil osebnost markiza de Valcora. Omenili ste mi nekaj o tretji verziji — o njegovi verziji. Zelo radoveden sem, kaj je z njo.

— Oče moj, ta verzija odgovarja čudnemu preokretu v vedenju markiza samega, ki se vam bo zaradi njega zdela sumljiva prav ta verzija. Treznost, ki ste jo hvalili sami, je po petnajstih letih brezbriznosti in molka v vedenju markiza de Valcora nekega dne nenadoma prenehala. Tistega dne — bilo je lani — me je markiz prosil za razgovor na morskem obali, kjer sva pred leti preživljala trenutke pregrešne, toda neposipno sladke zveze. Odlšla sem tja, sluteč odločno pojasnilo. Renaud de Valcor je priklizal iz groba vso preteklost.

Gaetanin glas se je tresel in postal je zamlakel.

— Vaše besede so me prestrašile, — je vzkliznil menih.